

La meva discapacitat és no trobar feina

Saïd Laaroussi i Laura Corbella

Resum

Em dic Saïd, tinc cinquanta-cinc anys i n'he viscut dotze al carrer. Em considero una persona bona i honesta, que es preocupa per la seva família i els seus fills. Soc feliç, encara que la vida no m'ho posa fàcil. Vaig venir del Marroc amb esperances i somnis, però se m'han trencat tots. Jo volia treballar, però em vaig trobar la crueltat del carrer. Vaig perdre tota la confiança en el món, així que vaig utilitzar les meves mans per a mantenir la meva família sense importar res més. Després de tot aquest temps, segueixo en una situació similar, però avui no estic sol. Actualment visc en un pis de serveis socials. Tinc professionals que es preocupen per mi, que els importo i m'acompanyen. Jo vull treballar. Necessito treballar, encara que la meua edat, el meu origen i la meua religió semblen ser un impediment. No sé què m'ofereix la vida, però estic disposat a afrontar-ho.

La meua vida al Marroc

Quan era jove, la meua vida al Marroc era senzilla i passava tranquil·la. Tenia trenta anys, dona i fills meravellosos i una vida estable a la meua ciutat natal. Tenia la meua pròpia carnisseria i havia arribat a ser oficial de primera. M'anava bé el meu treball i guanyava prou per viure dignament i mantenir els meus estimats. Estava molt bé en aquell moment, la veritat. No obstant això, jo tenia somnis. Volia prosperar, donar majors comoditats als meus fills i que poguessin estudiar. Tenia una bona vida i ara penso que, si tu en vols més, pensa en menys.

Dic això perquè unes persones em van proposar anar a treballar amb elles a Espanya. Em van dir que podia cobrar tres vegades més de carnisser si acceptava. Malgrat els dubtes de la meua família i la meua dona, a mi em va semblar bé. Això era el que volia per continuar endavant i donar una bona vida als meus fills. Jo tenia molts somnis per a millorar, així que vaig comprar el contracte que m'oferien per viatjar a Espanya. Em va costar 15.000 euros. Vaig vendre la meua carnisseria, vaig deixar una mica de diners a la meua família i vaig emprendre el meu viatge. Vaig arribar a Espanya amb un visat de treball, amb un contracte laboral i amb una muntanya d'esperança i somnis per complir.

Els meus somnis trencats

Tantes esperances i tants somnis, i se m'han trencat tots. Vaig ser víctima d'una estafa. Em peneixo de no haver fet cas a molta gent. Vaig treballar amb aquells que em van prometre un canvi de vida durant quatre mesos, però mai van arribar a donar-me d'alta a la seguretat social. Vaig cobrar cent vuitanta euros pels quatre mesos de treball. No podia continuar així ni tampoc tornar al Marroc perquè tenia un préstec per pagar i una família a la qual mantenir.

Per tenir dret a renovar la primera residència a Espanya havia de cotitzar com a mínim sis mesos. Em vaig veure obligat a buscar una altra feina, la qual cosa no va ser una tasca senzilla. El visat que em van fer només em permetia treballar de carnisser i en botigues i, per això, no podia ficar-me en l'àmbit de la construcció, que era on més oferta laboral hi havia per aquella època. Algunes empreses s'aprofitaven de la meua situació i, quan els demanava un precontracte, em demanaven tres mil euros per la gestió. Al final em van dir que m'apuntés a una empresa de treball temporal i, gràcies a això, vaig poder canviar el meu tipus de visat.

Vaig trobar feina i, ja amb els meus papers regularitzats, vaig estar en una empresa de construcció durant un any i mig mentre vivia en una habitació de lloguer. Llavors va arribar la crisi de 2008 i tot es va torçar. Vaig perdre la meua feina i no podia pagar l'arrendament. Em

van fer fora del pis, vaig agafar les meves coses i vaig sortir al carrer. Vaig estar una setmana vagant pel carrer, pensant què podia fer.

Quan vaig perdre la confiança

Jo no en sabia res de l'àmbit social, ni de serveis socials ni res d'això. Una vegada vaig anar a serveis socials i em van dir que no podien fer res per mi. En la mesquita, vaig trobar un noi i em va passar el contacte d'una entitat social, em va dir que allà em podrien ajudar. Vaig anar-hi i els hi vaig explicar la meva situació. L'home que em va atendre em va dir que tornés al cap de tres setmanes i miraria què podien fer per mi. Jo era al carrer i era novembre, li vaig preguntar de nou si no em podia ajudar. Li vaig dir que jo no era una persona del carrer. Jo no tenia contactes, no tenia amics, no tenia informació, no tenia res. Així i tot, em va repetir que tornés en tres setmanes.

< Durant aquest temps vaig viure al carrer. Em colava a les obres a les dotze o la una de la nit per dormir i em despertava a les cinc del matí per anar-me'n abans que arribessin els treballadors. Comptava els dies, vaig esperar que passessin aquestes tres setmanes i vaig tornar a l'entitat. Però el noi no es recordava de mi. No sabia el meu nom. Per a mi això va ser un cop molt fort. >

Li vaig preguntar i no havia aconseguit res. Res. No tenia res per ajudar-me. Em va tornar a dir que passés en quinze dies. En aquest moment, quan feia molt de fred, quan plovia, al desembre... Pensava en els meus fills i estava en una situació molt complicada. Em deia que passés en quinze dies, però el missatge que jo rebia era: ves-te'n dues setmanes i, si sobrevis, torna. Aquest va ser el resultat d'aquestes cites amb aquest professional. Mirant-ho en retrospectiva penso: ¿per què no em va manar a cap dels serveis que ara conec? ¿Per què no em va dir que existia el centre d'acolliment? Jo estava molt malament i no sé per què em va tractar així. Vaig passar quatre mesos esperant una ajuda que no arribava. A causa d'aquesta situació vaig perdre la confiança en el món i ja no vaig

tornar a demanar ajuda. Ningú em podia ajudar. Aquests quatre mesos d'espera es van convertir en deu anys al carrer.

El carrer no és fàcil

Al final vaig buscar-me la vida. Jo tinc una responsabilitat, soc pare, haig de treballar i fer alguna cosa per mantenir la família. Jo puc suportar-ho tot, però ells no tenen ningú. Em vaig dedicar a buscar coses de segona mà en els contenidors d'escombraries. Venia algunes coses per poder menjar, acumulava tot el que podia entre els arbustos i quan tenia suficient agafava tot i ho portava al Marroc. Amb això els meus fills ja tenien la roba d'un any. Treballava en això dia i nit, perquè no tenia lloc per guardar les coses i, a vegades, me les robaven. Vaig preferir això a vendre drogues o robar. No he vingut aquí per robar, no soc lladre. No he vingut a vendre droga, jo soc bona persona.

< Durant aquest temps dormia en cotxes abandonats. Quatre mesos en un, sis mesos en un altre... Moltes nits no podia dormir per la fred i esperava que comencés el dia per poder sortir. A vegades deixava mantes que em donaven dins dels vehicles, però se'ls emportaven al desballestament i perdia tot el que tenia. Era començar de zero una vegada i una altra, tot el temps. Durant aquests anys jo no vaig voler anar a cap servei ni demanar ajuda, ja no confiava en ningú. Tampoc se'm va acostar mai ningú a oferir-me ajuda. Al carrer et trobes de tot. Algunes persones et donen diners per caritat, unes altres t'insulten. Et diuen: ets un ionqui, ets un drogoaddicte. Les mirades de la gent t'afecten molt, et sents molt discriminat, però aquestes persones no saben qui ets en realitat. >

Un parany o un servei social?

Era cap al 2016 i jo no sabia que existia el centre d'acolliment per a persones sense llar on et donaven menjar i altres coses. En aquell moment, jo havia d'anar al Marroc perquè va morir el meu pare,

però em van robar tota la mercaderia que havia acumulat i em vaig quedar sense diners per a fer el viatge. Va haver un moment en què em van dir que existia aquest centre d'acolliment i que podien comprar-me un bitllet per anar a acomiadar-me del meu pare, però tenia molt mala fama. Les persones que eren al carrer com jo parlaven molt malament d'ell. Deien que et posaven droga en el menjar i que les persones sortien d'allí adormides. Jo no me'n refiava, però el viatge era molt urgent.

La veritat és que, quan vaig anar-hi allà, l'educadora que em va atendre em va tractar molt bé, era molt bona persona i molt bona professional. Em va enviar a una altra entitat perquè em compressin el bitllet al Marroc. Després em va preguntar per què no anava allà a menjar, em va dir que quan tornés del Marroc que anés de nou al centre. Com no em fiava d'ells per tot el que m'havien explicat, vaig decidir que a la tornada només aniria a dutxar-me, ja que era una cosa que realment em feia falta.

Quan vaig tornar, em vaig acostar al centre i em vaig trobar la mateixa professional. Em va saludar i es recordava de mi. Em va preguntar què necessitava i li vaig dir que només una dutxa. Em va tornar a preguntar per què no venia més sovint, però jo no confiava en ells, els rumors que arribaven del centre m'espantaven i jo no volia que em passés res, tenia una família que mantenir. Així que vaig continuar anant a dutxar-me i vaig continuar treballant al carrer recollint coses.

Després que l'educadora insistís, un dia vaig decidir tastar el menjar. Quan vaig entrar al menjador, vaig veure els cartells que deien que les drogues estaven prohibides i em va fer repensar tots els rumors que m'havien arribat. Va resultar que tot era mentida. Després de passar una temporada en aquest centre, em vaig adonar que el que realment passava era que les persones que viuen al carrer deambulen tot el dia i no poden descansar a la nit. Després de donar-los un bon menjar es relaxen i s'adormen, però és per alleujament, no perquè els donin drogues.

Amb el temps i per com m'han tractat en el centre d'acolliment he pogut recuperar una mica la confiança en tots ells. M'han ajudat

a canviar i a sortir del carrer. M'han acollit, m'han orientat... Ells van veure que jo tenia capacitat, que podia aconseguir treball.

El centre d'acolliment em va oferir un nou començament. A partir de llavors, vaig començar a anar esporàdicament al centre d'acolliment a menjar i a dutxar-me, encara que continuava vivint al carrer. Arran dels seus consells, vaig anar a donar-me d'alta al servei d'ocupació. Allí, la noia que em va atendre em va dir que havia de fer algun tipus de formació. Em van enviar a una fundació que fa cursos per a gent que està en l'atur. Em van tractar molt bé en aquesta fundació. Em van inscriure a un curs d'informàtica i vaig començar a assistir-hi regularment. Va ser llavors quan em vaig adonar que no podia portar el curs i estar al carrer, se'm feia molt dur, així que vaig decidir anar al centre d'acolliment.

La societat no ho posa fàcil

D'aquesta manera em vaig vincular de forma més continuada al centre d'acolliment i em van orientar per fer diversos cursos, aprendre la llengua, buscar treball, etcètera. No obstant això, aquests processos a vegades es compliquen.

Un dia em van enviar a una altra entitat perquè m'ajudessin a trobar feina. Allí em van recomanar fer un curs de neteja per poder treballar d'això. Em van donar els horaris del curs i incloïa els divendres de 8 a 14 h. Jo soc musulmà practicant, per a la meva religió els divendres són sagrats i es fa una oració a les 13 h. Li vaig preguntar si podia començar abans i sortir una hora abans els divendres per a poder arribar a l'oració, però em van dir que no podia ser. Em van dir que si volia fer el curs no podia anar a resar a aquesta hora. La meva fe és un pilar fonamental de la meua vida, així que no vaig poder fer el curs.

No és l'única vegada en què la religió sembla ser un hàndicap. Vaig tornar a l'entitat social que em va atendre en 2016 perquè m'ajudessin a fer el meu currículum i per orientar-me en el món laboral. Em van preguntar de què volia treballar i jo vaig contestar del que sigui. Podia aportar moltes coses al món i podia estar a l'altura. Em van preguntar si volia treballar de carnisser o a l'escorxador, però jo no

podia tocar el porc per la meva religió. Em van dir si volia treballar en el supermercat, però em passava el mateix amb l'alcohol, en la meva religió està prohibit tocar les ampolles. Llavors em van dir que jo m'estava tancant portes, que havia de deixar aquestes creences de costat, però jo em preguntava per què. No puc tocar el porc o l'alcohol, però puc fer altres coses. Podem repartir les tasques d'una altra forma. Em van imprimir uns currículums i em van dir on portar-los. No obstant això, quan vaig arribar al primer lloc em van dir que allà no podia deixar-lo, que ells no tenien borsa de treball. Em vaig tornar a sentir enganyat, vaig sentir que es burlaven de mi, així que no vaig lliurar més currículums i mai vaig tornar al servei d'orientació.

Després em van fer anar al servei municipal d'ocupació. Allà vaig passar un temps fent cursos, però vaig continuar sentint-me rebutjat per la meva religió i per la meua manera de ser. Vaig sentir el mateix en molts altres serveis: humiliació, ofenses, maltractaments...

< Em l'oficina de treball, vaig anar a demanar la Renda Activa d'Inserció. Em van dir que portés uns papers, després em demanaven uns altres... >
Em feien tornar una vegada i una altra, i cada vegada m'atenia una persona diferent. Mai estaven bé els papers. La renovació de la demanda d'ocupació, els currículums segellats, els certificats... Després de cinc cites, cinc recollides de papers i cinc professionals diferents, en l'última cita em va acompanyar la meua assistenta social i quan vaig ser amb ella no van posar cap problema. D'aquí em van enviar al Servei Públic d'Ocupació Estatal, però quan vaig ser faltava un altre paper. Ho vaig demanar i vaig tornar. Però llavors havia d'estar homologat, per què no m'ho havien dit? Vaig marxar, el vaig demanar, vaig tornar i em van continuar posant problemes. Ara la documentació estava caducada i havia de tornar a demanar tots els documents. Tot aquest procés em va generar moltíssim patiment. Vaig perdre els papers, els vaig haver de dir mentiders, els vaig dir racistes, vaig començar a cridar. Estava fart. Jo només els demanava que em tractessin com un igual, que respectessin els meus drets, que jo era un ciutadà. Em van fer sortir per calmar-me. Llavors va venir una altra noia, amb una actitud més compassiva i em va resoldre tot en cinc minuts. Tots els problemes me'ls va resoldre en cinc minuts!

Segons ella, els papers estaven bé i em va demanar disculpes. La noia de seguretat em va recomanar posar una queixa pel tracte rebut, i així ho vaig fer. Em vaig sentir discriminat, però em van dir que no podia reclamar res. Qui parla per mi? Qui em defensa?

Es recorden de mi, se n'ocupen

Fins i tot, amb tots els impediments, vaig poder regularitzar una mica la meva situació, em van ajudar a tramitar les ajudes a les quals tenia dret, vaig passar a estar en un pis d'inclusió i millorar les meves condicions de vida. L'any 2019 vaig sortir del centre d'acolliment i vaig llogar una habitació en una casa okupa. Llavors va arribar la COVID-19 i vaig passar allà tota la pandèmia. L'any 2021, quan van obrir les fronteres, vaig anar al Marroc a visitar la meva família. La meva filla em va dir que volia estudiar la seva carrera a la Xina, però que havia de pagar l'agència que li tramités tota la gestió, la matrícula de la universitat, el viatge i l'habitatge. Per poder pagar això, vaig tornar a Espanya i vaig decidir tornar a sortir al carrer per poder assumir tots aquests costos.

Vaig passar una setmana al carrer i me'n vaig cansar. Jo no volia tornar a viure al carrer, però estava decidit a continuar lluitant i assumir els costos de la meua filla perquè ella tingués el que volia. Jo no sabia si tenia dret a tornar al centre d'acolliment o a beneficiar-me d'algun servei social, però el necessitava. Un diumenge al matí estava assegut en un banc d'un parc pensant en això i, com jo tenia el contacte dels educadors socials que tenia abans quan estava en els pisos d'inclusió vaig pensar, bé, preguntaré. Vaig començar a escriure un correu a un educador amb el qual tenia confiança. Estava amb el cap ajupit i de sobte vaig escoltar el meu nom. Cridava: «Saïd!» Era l'educador a qui estava escrivint. Ell no estava en el seu horari laboral. Estava passejant amb la seva família pel parc i es va apartar un moment per venir a preguntar-me com estava. Aquest gest em va matar.

Llavors li vaig ensenyar el mòbil i li vaig explicar que li estava escrivint. Ell va notar que jo no estava bé i em va preguntar si tenia problemes. Li vaig dir que tornava a estar al carrer i em va preguntar per què no havia tornat al centre d'acolliment. Li vaig comentar que jo no

sabia si tenia dret a tornar després de tot aquest temps. Llavors em va dir que em passés el dilluns i agafés cita, que veurien com em podien ajudar. Vaig agrair profundament i em va omplir d'il·lusió que es recordés de mi i que m'allargués la mà aquest diumenge. Vaig tornar al centre d'acolliment i vaig iniciar, de nou, un procés de canvi. Es van ocupar de mi quan més ho necessitava.

El meu pas pel centre d'acolliment

Per arribar on estic avui has d'anar passant per diverses escales. Quan entres al centre d'acolliment primer accedeixes al servei d'allotjament nocturn, on dorms amb moltes altres persones en una habitació gran. Allà és on vaig començar. En un primer moment, els professionals d'aquest servei parlen amb tu per conèixer-te una mica més, saber en quina situació estàs i les necessitats que tens. Quan ja s'estableix un vincle de confiança i veuen la possibilitat de canvi és quan et poden començar a ajudar. Jo vaig venir al centre d'acolliment amb la idea de canviar. Ja havia tastat el menjar, ja coneixia la gent, llavors vaig veure que havia d'aprofitar aquesta oportunitat, no podia seguir al carrer. L'educadora que m'acompanyava em va tractar més que bé. El primer dia em va dir: «Saïd, tu no pots ser al carrer. Aquesta és casa teva». I aquella nit vaig dormir allà. Em va informar dels drets que tenia i les opcions que podia aprofitar en el centre. Em va explicar que em podien ajudar amb l'allotjament per a poder estalviar i després sortir a buscar una habitació.

Allà vaig passar dos mesos i, en acabat, em van passar al servei d'inclusió. Els serveis d'inclusió on jo vaig estar consisteixen en habitacions compartides amb vuit persones que estan en el mateix centre d'acolliment i on no pagues lloguer. Estàs per un període curt de temps per fer un pla d'estalvi. Els professionals són allà tot el temps i només pots quedar-te a dormir, durant el matí tanquen les portes i has de sortir, almenys fins després de dinar. Aquí vaig estar dos mesos més i després vaig demanar a la directora que em busqués un lloguer social. Ella em va passar a un pis d'inclusió.

Els pisos d'inclusió són apartaments fora del centre d'acolliment de, com a màxim, quatre persones i amb habitacions individuals. Allí tampoc pagava lloguer. En aquests pisos ets més autònom, i serveixen per aprendre a fer tasques domèstiques com ara cuinar, fer la compra, gestionar els diners i aprendre a conviure amb altres persones... També et fan controls setmanals i t'orienten, amb la idea que et serveixi de pont per al següent pas. En aquests pisos vaig estar tres mesos, fins que em van trobar un lloguer social en un pis gestionat pel centre d'acolliment. Per a poder ser allà has de complir una sèrie de requisits i ser responsable. Allí no hi ha tant de control, potser ens fan visites cada tres mesos. Aquests pisos permeten estades llargues, de tipus «primera llar». En aquests pisos pots estar molt més temps, uns tres anys, tens una mica més d'autonomia i serveixen perquè puguis tenir unes condicions de vida dignes mentre trobes treball, estalvis i cerques una alternativa d'habitatge. Aquí és on em trobo avui.

Els professionals tenen la teva vida a les seves mans

Durant tot aquest procés em vaig trobar amb diversos professionals. En el pis d'inclusió vaig començar a fer tutories i controls amb l'educadora de referència del servei per fer el pla d'estalvi. El primer dia que em vaig reunir amb ella em vaig adonar que ella ja tenia un pla de com anava a treballar amb mi. Llavors jo ja sabia com m'anava a tractar. L'experiència amb aquesta educadora no va ser del tot agradable. Només amb la mirada ja m'intimidava. Em demostrava que ella tenia el poder i que tenia la meua vida a les seves mans. A tots ens agrada que ens tinguin en consideració. El primer que em va dir és: «Tu, què hi fas aquí, com et dius». En comptes de preguntar-me com estic, ella ja m'havia vist aquí. Em va dir que havia de fer un pla d'estalvi. Jo li vaig explicar la meua història, li vaig dir que no podia estalviar perquè tenia deutes i obligacions familiars i ella em va començar a dir que els meus fills estaven al Marroc, que comencés a pensar en mi. Però jo tinc una

responsabilitat, no puc desentendre'm d'ells. Llavors em va dir que si no podia estalviar havia de deixar el servei en un mes. Jo vaig marxar d'aquesta reunió, perquè sabia que no m'estava escoltant. Vaig parlar amb l'educadora que em va atendre l'altra vegada que havia estat en el centre d'acolliment. Em va dir que no em preocupés, que ho anaven a solucionar. Ens vam reunir els tres, vam arribar a un acord i em van permetre quedar-me al centre.

No obstant això, vaig tenir altres relacions socioeducatives molt bones. Hi ha bons professionals que s'esforcen per adaptar-se a les situacions de les persones i ser amables. El tracte amb la gent és important. Els educadors i les educadores socials orienten a les persones, així que han de mostrar una certa maduresa. Quan comencen tenen idees, coneixements, han fet algunes pràctiques, però no tenen experiència per construir una relació de confiança que permeti les persones com jo obrir-se a ells i elles.

Per a mi, un bon educador ha de ser honest, correcte, comprensiu, amable... Això és el que transmet confiança a les persones. Si jo no confio en ell, no li explicaré res. Hi ha molta gent que juga al gat i la rata amb els professionals. Els professionals diuen que els menteixen, però si realment són allí és perquè necessiten ajuda. Encara que menteixin, si tinguessin diners, si tinguessin una llar i no ho necessitessin no anirien allí. Les persones menteixen perquè puguis ajudar-les, perquè potser no tenen confiança. Perquè si, per exemple, et conten la seva història, pots creure-ho o no creure-ho. Però hi ha professionals que diuen: aquest tio m'enganya, m'està dient mentides. Jo penso, és igual que menteixi, per què no es pregunten per què és aquí? Necessita ajuda. Està fent trampes perquè necessita ajuda.

Cal tenir experiència en això també, en el tracte amb les persones. Primer cal saber rebre les nostres històries i comprendre-les. Gràcies a això avui tinc molta confiança en les professionals que m'acompanyen. Em valoren i les valoro també. Elles m'orienten i, fins i tot, a vegades em demanen consells i idees. Quan estàs malament, estàs en una situació on sents que ja no importes a ningú, ningú es preocupa per tu i ja no penses a demanar ajuda. Ara tinc confiança. Em sento sostingut, m'aprecien, em donen amor... La veritat és que estic molt agraït.

Els centres d'acolliment fan una tasca molt important, donen una ajuda que no poden donar ni les esglésies ni les mesquites ni els temples. Soc conscient de les seves limitacions també. A través del centre d'acolliment poden donar-me una estabilitat, un sostre, alguna cosa per menjar, perquè la meva família estigui més tranquil·la per mi, perquè quan era al carrer ells patien també. Però no poden solucionar tots els meus problemes. Bé, sempre hi ha esperances. Però salvació, depèn, molt poca. Em refereixo al fet que els problemes no se solucionen fàcilment ni d'un dia per l'altre.

Els educadors socials tenen molta responsabilitat en aquests espais, perquè qui va allà és perquè necessita ajuda. Jo considero que ells són els herois invisibles perquè amb el seu treball salven persones i, fins i tot, famílies, i sempre seran models a seguir. Sento que em quedo curt... Estaré sempre molt agraït a tots ells i elles.

El meu present i el meu futur

Avui dia segueixo en el pis de lloguer social, cobro 700 € de renda garantida i pago el meu lloguer, però no puc estalviar. Continuo tenint deutes i pagaments que no sé com assumiré. Haig de prioritzar. 150 euros de lloguer, 250 euros per als estudis de la meva filla, 150 euros per a mantenir la meva dona i la més petita... No em sobra res. Em penedeixo d'haver-me endeutat per venir a Espanya.

Estic buscant feina, tinc alertes creades en diferents portals, m'envien correus a totes hores. Jo m'apunto a totes les ofertes, però no em truquen i tinc clar per què. Soc gran, no tinc carnet, no tinc cotxe, no tinc experiència acreditada i fa quinze anys que estic a l'atur. El meu currículum no és atractiu. Qui ho veu, diu: «Aquest fa molt temps que no treballa». Les experiències que tinc són de dos dies aquí, quatre hores allà... A vegades em pregunten si tinc alguna discapacitat, però la meva única discapacitat és no trobar feina. Jo no tinc cap impediment, no soc tan gran, soc fort. Puc treballar de jardiner, de pintor... Soc creatiu, soc proactiu. Jo he provat de tot, des de 2018 fins ara, he estat fent cursos, he estat estudiant, m'he apuntat en totes les borses de treball, fundacions... Em sento

enganyat. Guanyo una misèria, haig d'estar controlat, vigilat, no tinc llibertat, no puc estar amb els meus fills, no puc sortir del país sense perdre les ajudes i els papers. L'Administració sap la meua història, saben que ho he passat malament, per què no em donen treball, encara que sigui de conserge? Puc escombrar els carrers. He fet de tot, menys fer mal a la gent. He fet tot el que he pogut i el que no he pogut. He patit i continuo passant-ho malament, encara que no puc deixar que això m'afecti gaire perquè tinc la meua família que confia en mi.

Soc feliç, ajudo les persones

Així i tot, he de dir que soc feliç perquè he pogut superar tot el que la vida m'ha posat al davant. Jo em sento feliç, encara que em passi això. I això no m'ho pot treure ningú, perquè, malgrat tot el que he passat, he tingut molt d'èxit amb la meua família. He tirat endavant una família educada, respectuosa i treballadora. També em sento acollit, respectat i cuidat en el centre. De fet, encara em queden forces per ajudar la gent. Mentre espero una oportunitat que no arriba, estic de voluntari en el club per a les persones que no poden entrar en el centre d'acolliment. El centre cedeix aquest lloc per a aquesta gent que no tenen dret a utilitzar els seus serveis. Els hi oferim alguna cosa de menjar, cafè... També organitzem «trobades sense sostre». M'encanta ajudar i intercanviar la meua experiència amb les persones que estan passant una situació similar a les que jo he passat, sobretot aquests joves que acaben d'arribar, que no tenen res, com em passava a mi. Rebo aquestes persones, les acullo, els explico, les oriento... D'aquesta manera em sento millor, em sento útil.